

טיב הקהילה

פר' לך-לך
י"ג חשוון תשפ"א
 זמני הרלקת הגות ומצ"ש
הדרה"ג 4:15
מוצש"ק 5:28
ר"ת 6:07
 סוף זמן קריאת שמע ותפילה
סוק"ש א' 7:53 | **סו"ת א' 9:03**
סוק"ש ב' 8:36 | **סו"ת ב' 9:31**
ליון מס': 539

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

הירושה האמיתית – ההשגות הרוחניים

אדם למות, על כן מוטל עליו לתור אחר אדם הראוי להועידו למלא את מקומו אחר סילוקו מן העולם, ולצורך זה היה צריך לאדם שדעתו יפה, שיהיה מוכשר להכיל כל האורות וההשגות באותה מידה שהשיגן אברהם עצמו, שהרי זוהי המידה הראויה להמשיפע. והנה אילו היה אברהם זוכה לבנים לא היה בוחר באחר זולתו, שהרי אין מי שיוכשר לנחול את מורשת האב יותר מהבן, כי הבן הינו חלק בלתי נפרד מהאב, וכפי שהגדירו זאת חז"ל באמרם (עירובין ע) 'ברא כרעא דאבוה' ובדרך כלל זוכה הבן לאותן כלים וכשרונות שיש לאביו, אך מאחר ולא זכה עדיין אברהם לבנים וראה באצטגנינות שעל פי מזלו אי אפשר לו לזכות בבנים, על כן סבור היה שחפץ הקב"ה שיתור אחר אדם שאינו מיצאי חלציו, ועל כן בחר באליעזר זקן ביתו, הוא זה ששהה כל ימיו במחיצתו, ובו ראה את האיש היותר ראוי לאותה איצטלא.

ואכן עשה אברהם מעשה והועיד את אליעזר למלא את ידיו במשרה זו, ולשם כך הרבה להחזיר בו כל האורות וההשגות שהכיל אברהם בקרבו, ולאחר מכן התחיל אליעזר בפועל במלאכתו כמו שאמרו חז"ל (סו"ת א) שהיה אליעזר דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים. אך בפועל ראה אברהם שעדיין לא זכה להנחיל את האורות לאליעזר וכתוצאה מכך לא עשו פעליו רושם כפעליו של אברהם עצמו, אז ידע אברהם שאם לא יזכה לפרי בטן לא יהיה מי שימלא אחריו. ואז זכה שאמר לו הקב"ה 'שכר הרבה מאוד' וכיון שהבין אברהם שרצה הקב"ה להאיר רוחו בהרבה השגות נשגבות שעדיין לא זכה בהם, וידע כי עליו להנחיל אור השגותיו להבריות, מצא הזדמנות לתנות את צערו על זה שאין לו בנים, ולכן אין תועלת בכל אלו ההשפעות, כי לא יזכו אלו לנצחיות מאחר שאין מי שיכול להכילם ולהנחילם להדורות הבאים, כי אין לו בן הראוי לשמש במקומו אחר הסתלקותו, ואילו אליעזר שאותו הועיד לכך בלידת בריהו אינו מוכשר לזה כדבעי.

ואז הבטיחו הקב"ה בבנים באמרו לאברהם שאינו נתון תחת המזלות, ואין אליעזר יורשו האמיתי, כי אם זה אשר יצא ממעיך ויהיה כחלק בלתי נפרד ממך, והוא זה שיזכה להכיל את כל ההשגות, וימלא תחתיו להפיץ האמונה בקרב הגוים. על פי האמור יובנו דברי חז"ל (תנא דבי אליהו רבא ה' א): 'חייב אדם לומר, מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי, אברהם יצחק יעקב', כי זה המאמר קשה מאוד להבינו, כי מי הוא זה שיכול להשיג מעלתם הטמירה של האבות הקדושים, ואין יעלה על דעת איהו אדם שביכולתו לזכות למדרגות רמות כעין אלו?

אך על פי אמרינו יש לפרש שלא כיוונו חז"ל שישתוקק האדם להשיג מעלת האבות הקדושים, רק לזאת ישתוקק שיזכה גם הוא להמשיך כל השגותיו בידעית השי"ת ובעבודתו לבני אחריו כדרך שזכו האבות הקדושים, כמו שרואים כאן שזכה אברהם למסור כל השגותיו ליצחק, וכן יצחק הוריש את מורשתו ליעקב.

כי זהו תכליתו של כל אדם שיש לו בנים, לעבוד ולהשריש בהם את כל חושי והרגשי הרוחניים, כדי שימשיכו הם בדרכו לעבוד את השי"ת, ובכך יזכה לבחינת חיים גם אחר עלותו לעלמא דקשטו.

אחר הדברים האלה תהי' דבר יהוה אל אברהם...
אָנְכִי מִגֵּן לְךָ שְׂכָרְךָ תִּרְבֶּה מְאֹד: וַיֹּאמֶר אֲבָרָם אֲדֹנָי יְהוִה מַה תַּתֵּן לִי וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עִרְיָד וְבֵן מִשְׁקָן בֵּיתִי הוּא דֹמֵשֵׁק אֵלַי עוֹד: וַיֹּאמֶר אֲבָרָם הֵן לִי לֹא נִתְּתָה זֶרַע וְהִנֵּה בֵן בֵּיתִי יוֹרֵשׁ אֹתִי: וְהִנֵּה דָבָר יְהוָה אֵלָיו לֵאמֹר לֹא יִירָשְׁךָ זֶה כִּי אִם אֲשֶׁר יֵצֵא מִמֶּעֶד הוּא יִירָשְׁךָ: (טו, א-ד) פירש"י: הן לי לא נתתה זרע - ומה תועלת בכל אשר נתתי לי:

דברי אברהם אביו ע"ה להשי"ת הם לכאורה דברים תמוהים מאוד וכמה וכמה תמיהות מתעוררים לאור ההבנה הפשוטה בהם. א. כוננת אמרו 'הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אותי' וכפי שפירש רש"י 'מה תועלת בכל אשר לי, והנה מלשון זה משמע שתכלית ההון והעושר אינו כי אם להורישם, ועל כן מאחר שאין לי זרע אין תועלת בכל אשר נתתי לי, והנה דבר שאי אפשר לסובלו, כי ללא ספק שהחפץ בעושר רוצה בעיקר להנות ממנו בעודו בחיים. ב. ממשמעות לשונו נראה שתכלית הצורך בבנים הוא כדי להוריש להם ירושה, וגם זהו פליאה עצומה! וכי למטרה זו חפץ האדם בבנים?? וכי זה שאין לו ממון ונכסים להוריש שוב אינו צריך לבנים? חלילה לנו מלומר כזאת!

ג. גם אם נסכים לכך שיש צורך בבנים כדי להוריש להם את הרכוש, עדיין יש להבין מה גגם מצא אברהם ב'בן ביתו' אליעזר, ולמה לא היה חפץ שהוא יהיה יורשו. ונראה לפרש ולומר, שהבטחת השי"ת לאברהם אביו ע"ה 'אנכי מגן לך שכר הרבה מאד' לא היה על הון ועושר גשמי, כי אלו לא זכו לערך בעיני אברהם, כפי שרואים אנו במדרש חז"ל שבעודו נער החל לדרוש את אלקיו וכל כיסופיו היו לענינים רוחניים, ואף שגם הצדיק נצרך לממון כדי שלא יטרד מעניני העולם הזה התלויים בעיקר בממון, בכל זאת אי אפשר לומר שלזאת התכוון הבורא, שהרי כבר היה לו לאברהם די סיפוקו בממון ובנכסים, כפי שהעיד הכתוב (על י. א) 'ואברהם כבד במקנה בכסף ובזהב'. ובהכרח שאותה ההבטחה לא היה כלל על שכר גשמי כי אם על השגות קדושות ונשגבות, שרק עליהם שייך לומר 'שכר הרבה מאוד'.

והנה ידע אברהם שתכלית בריאת העולם היה כדי לעשות בו מדור לשכינה, וידע אברהם שלא ישיג העולם תכליתו אם לא שיהיה הוא עצמו מאיר להם את הדרך בעבודת השי"ת, הוא השכיל להבין שהשגותיו הרמות לא נתנו לו רק לתועלתו הפרטית, אלא רצה הקב"ה שבאמצעותם יהיה הוא הצינור והאמצעי להאיר לכל בני העולם, ודרכם יבואו גם הם לידי הכרה שיש מנהיג לביהר, ושעליהם להטות שכם ולעבודו.

עוד ידע אותו צדיק, שהאי עלמא כבי הילולא דמיא (עירובין ה) וסוף כל

טיב המערכת

ויסע לוט מקדם

בבית מדרשו של הרבי מרו"ץ צוק"ל ישבו קבוצה של חסידים לעת ערב, והנה לפתע נכנס הרבי לבית המדרש, הוא ניגש בהפתעה אל אחד מהחסידים ושאלו: 'אמור נא מה עדיף יותר, רבי או חברים?' לשמע השאלה נבהל החסיד והשפיל את עיניו, אך תיכף ענה: 'חברים', הרבי חייך לשמע התשובה וחזר לחזרו. החסידים שהיו עדים לנעשה התפלאו מאוד ומיד ניגשו אל חברם בטענה, 'כיצד העזת לומר כך לרבי, כי החברים חשובים יותר מן הרבי?! ענה להם דעו לכם כי כל דברי הרבי הינם ברוח הקודש, הסכיתו ואספר לכם מעשה:

בדרכי לכאן לפני פגודת דרכים ובאישון ליל נזדמן לי שם נסיון קשה בקדושה, היצר בער בי כאש לעבור עבירה חמורה, אך לפתע נזכרתי כי כאשר אבוא אל הרבי הוא יראה מיד על מצחי את אשר עשיתי, ומיד נפלו עלי פחד ובושה, אך אז ניסה היצר לשכנעני שאפשר לנסוע לרבי אחר שאינו 'קורא על המצח', וכמעט שנפלתי ברשתו, ופתאום חשבתי לעצמי הרי מלבד הרבי יש לי כאן גם חברים טובים, ואמנם אולי אפשר למצוא בקלות רבי אחר, אבל חברים טובים אין זה פשוט כלל למצוא במקום אחר, וכך נמנעתי מאותה עבירה נוראה, כעת מבינים אתם מדוע אמרתי לרבי כי החברים חשובים יותר מהרבי?!

התורה אומרת 'ויסע לוט מקדם', ורש"י מביא מדרש אגדה: 'אמר אי אפשי לא באברם ולא באלוקיו', אברהם אביו היה ללוט גם חבר טוב וגם הצדיק שעיימו היה קשור, כל זמן שלוט היה קשור עם אברהם אביו היה לו גם קשר עם השי"ת, אבל ברגע שהחליט לנתק את הקשר מא"א, נותק גם הקשר עם הבורא עולם, והדברים מבהילים! כמה עלינו להיזהר שיהיה לנו קשר עם צדיקים, ולשמר את הקשר, להיות במחיצתם בכל הזדמנות ואפשרות, ומי שעדיין לא זכה לקשר כזה, עליו לפעול בכל דרך ולחפש לו צדיק שיהיה קשור אליו, ולהתפלל להשי"ת שיזכהו להכיר ולהתקשר עם צדיק, שהרי קשר עם צדיק גורם לקשר עם הקב"ה!

(ע"פ ט"ב וזוהר-לך)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
 ההודעות

המשך כוונת קריאת שמע

הש"ץ, אין משתקן אותו (מ"ב סק"א).

א. אליהו רבא הביא בשם הכלבו, והוא בירושלמי סוף פ"ק דברכות, דבקרית שמע מרומי עשרת הדברות, וע"כ צריך האדם להתבונן בהם בעת אמירת קריאת שמע, כדי שלא יבוא לעבור על אחת מהן (ס"א מ"ב סק"ב).

ב. בה' אלוקינו מרומי אנכי ד' אלוקיך. בה' אחד מרומי דיבור לא יהיה לך. ובפסוק ואהבת מרומי דיבור לא תשא, דמאן דרחים למלכא לא מישתבע בשמייה לשיקרא. ובפסוק וכתבתם דיבור לא תתמוד, דכתיב ביתך ולא בית חבירך. ובפסוק ואספת דגנך דיבור לא תגנוב, דהיינו שתאסוף דגנך ולא את דגן חבירך. ובפסוק ואבדתם מהרה דיבור לא תרצה, דמאן דקטל סופו שיתקטל. ובפסוק למען ירבו ימיכם דיבור כבד את אביך. ובפסוק ולא תתורו וגו' ואחרי עיניכם דיבור לא תנאף. ובפסוק למען תזכרו וגו' דיבור זכור את יום השבת שהוא שקול ככל התורה. ובפסוק אני ה' אלוקיכם דיבור לא תענה ברעך עד שקר (מ"ב סק"ג).

ג. טוב לומר בכל יום עשרת הדברות (שי"ע ס"א ס"ג), ובהו שמכוון עשרת הדברות, יוצא ידי אמירתה (פה ללב שם).

ד. בקריאת שמע יש רמ"ה תיבות, וכדי להשלים למנין רמ"ה, שהם כנגד איבריו של האדם, מסיים השליח ציבור ה' אלוקיכם אמת, וחוור ואומר בקול רם פעם נוספת ה' אלוקיכם אמת, ולא יחזור ג"כ תיבת אני (מ"ב סק"ד).

ה. במקום שלא נהגו שהשליח ציבור חוור ואומר ה' אלוקיכם אמת, מוחין בידן (מ"ב סק"ה).

ו. מה שצריך להשלים למנין רמ"ה הוא, דכתוב במדרש הנעלם, פתח ר' יהודה ואמר, כתיב, וְיָפְאוּת פְּהִי וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה וְשִׁנְיָה, התורה היא רפואה לגוף ולעצמות בעולם הזה ובעולם הבא, דאמר ר' נהוראי אמר ר' נחמיה, בקריאת שמע יש רמ"ה תיבות כמנין איבריו של האדם, והקורא קריאת שמע כתיקונה, כל אבר ואבר נוטל תיבה אחת ומתרפא בו, וזהו שנאמר רפאות תהי לשריך וכי' והנה הלא בקיש אין שם אלא רמ"ה תיבות, ולכן תיקנו החכמים שיהא הש"ץ חוור ג' תיבות שהם ה' אלוקיכם אמת, כדי להשלים רמ"ה תיבות על אמירת הקהל וכי' (מ"ב סק"ו).

ז. בספר עשרה מאמרות כתב, שהש"ץ לא יסיים בלחש בתיבת אמת, כ"א כשחוזר ואומר בקול רם, ובהו ימצא החשבון רמ"ה, דאל"ה יהיה רמ"ט, אך המנהג כהש"ע שיש לומר גם בפעם הראשון אמת שלא להפריד ביניהם, ואמת השני אינו מן המנין אלא הוא שייך לברכת אמת ויציב (מ"ב סק"ז).

ח. כל השומעים יוצאים באמירת הש"ץ ה' אלוקיכם אמת ידי השלמת מנין רמ"ה תיבות, הואיל ושומעין מפיו של הש"ץ ג' תיבות אלו (ס"א).

ט. היחיד כשקורא קריאת שמע מסיים ג"כ בתיבת אמת, אבל אח"כ כששומע את הש"ץ מסיים בקול רם, אינו חוזר לומר עמו אמת, אלא מתחיל ויציב ונכון וכי' (מ"ב סק"ח).

י. אם היחיד רוצה ג"כ לאמרם עם השליח צבור, ה' אלוקיכם אמת, אין איסור בדבר (ס"א).

יא. אבל אינו אומר מילת 'אמת' לבד עם הש"ץ, דזה כאומר כשמע שמע, ומ"מ אם שהה ביתניכם בין אמירתו בעצמו לאמירתו עם

כי אליך אתפלל

חזון ישעיהו

השבו עיינו כלל ישראל את יום השנה להסתלקותו של רבן של ישראל רבינו בעל החזון איש' זצוק"ל, אשר כגודל ענוותנותו והצנענותו כך גם הייתה מצודתו הייתה פרוסה על כל העולם כולו, ממקום שבתו בבני ברק בקע אורו הגדול והאיר את שמי היהדות החרדית על פני כל הארץ, במיוחד בלתי דמותו לאחר המלחמה הנוראה כשהארץ הייתה תוהו ובוהו, הבלבול והאנדלמוסיה שלטו אז בכל, ורק בזכות אלו הצדיקים שעמד הקב"ה ושתלם בכל דור ודור הייתה התקומה הפלאית של כלל ישראל, תקומה שאת פירותיה הברוכים אנו אוכלים עד עצם היום עדי נזכה לביאת משיח צדקנו במהרה בימינו.

משנתו של רבינו סדורה הייתה בכל דבר ובכל ענין, בהירות נפלאה והשקפה חדה, לא רק מה שהטביע בקולמוסו עלי גויל, אלא גם כל מעשיו ותהלוכות חייו היו קומה שלימה ונפלאה, מכל מעשה ועובדה כמו גם מכל הנהגה שנהג בימי חלדו על הארץ יכולים ללמוד תורה שלמה, וכל כולו אומר דרשני. לאור זה אמרנו לעיניך אך מעט במשנתו של רבינו בעבודת התפילה, כיצד אמורה התפילה להיראות ומה תכליתה.

עשיית תפילה רחמים ותחנונים לפני המקום

תחילה נביא את מה שכתב באחד ממכתביו (ח"ג מכתב קנא): "התפילה - אם היא מצוה מעשית אצלנו, אחרי שערכו לנו אנשי כנסת הגדולה נוסח ערוך ומסודר בלתי משתנה. הנה אמנם מצוה עיונית בעיקרה וחובת הלב, וכל שלא יצא חובתה מצד הלב, לא עשה גם במעשה מאומה, שאין תפילה אלא עבודה בלבו של אדם".

"הנה עבודה בכל לב, שנדרש מן האדם לפני בוראו יתברך - היא תפילה. והוא מאריך לתאר בחן קולמוסו, את המתפללים ללא כוונת הלב, וכה כתב: היסכנו תפילותיו? אוצר של מילים, צפצוף הפה, הזו מצות תפילה? לכבד בפה, והלב רחוק?! הלא יספוט חטא על פשע, על לב האבן אשר לא ימס מזרם קודש. אבל עשיית תפילה - רחמים ותחנונים לפני המקום ב"ה, הוא מן השלימות היותר גדולה, והקנין היותר נבחר לאדם על פני חלדו!", עד כאן.

ועיניך שם שהאריך בענין התפילה, כי העיקר הוא לידע למי הוא מתפלל, להתבונן בזה, לא רק לומר את התיבות. אך לא רק לכוון את פירוש המילות, אלא לעשות את תפלתו רחמים ותחנונים, ואף יידע לפני מי הוא מתפלל.

כיצד צריכה תפילה להיראות

שח לי איש נאמן, שזכה להסתופף בצלו הגדול של מן החזון איש זצוק"ל, והיה מבאי ביתו, וסיפר כמה וכמה עניינים שזכה ללמוד בשימושה של תורה, יותר מלימודה (ע"י ברכת ה').

בהיותו קרוב אל הקודש, זכה להימנות פעמים רבות בין אנשי המנין המיוחד שהתקיים בביתו של החזון איש. כידוע, בכניסה לביתו של החזון איש היה פרוזדור גדול, כעין 'לובי' לפני הבית, אשר שימש כ'בית הכנסת' של החזון איש. ובהיות איש שיחנו כמו 'בן בית' אצל החזון איש, השתתף בעצמו פעמים רבות באותו 'מנין' מיוחד, שזכו להתפלל במחיצתו של גדול הדור. והאריך בכמה הלכתא גברותא שניתן ללמוד מסדר תפילתו של א"ש אלקים קדוש, [מענין דלפנין בפ"ה דברכות (לא) כמה הלקחא גברותא מסדר תפילתו חנה].

אחד העניינים שסיפר, היה על צורת 'תפילת שמונה עשרה' של החזון איש, כל עמידתו בתפילתו היתה באופן מאוים, כשהוא חופף ביראה עיאלה. וכדין 'העומד לפני המלך', שחידש הגר"ח זצלה"ה (פ"ד מהל' תפילה ה"א) שהיא כוונה המעכבת בכל תפילת שמונה עשרה, בהיותה מעצם מעשה התפילה עיי"ש. - כך עמד זמן רב בריכוז עצום, עד שסיים תפילתו, וטהור לב פסע לאחוריו, שלוש פסיעות כד"ן.

והעיד, שכמה פעמים בעת שסיים השמונה עשרה היה צונח על כסאו, כשהוא קרוב כמעט לעילפון, מרוב התאמצות הכוונה וריכוז המחשבה בתפילתו העליונה. - כידוע דרכו בקודש בתורה ובעבודה במסירות נפש עד עילפון כל החושים. והיה צריך להושיבו מעט למנוחה, עד שתשוב נפשו אליו, ויכולו לפתוח בחזרת הש"ץ.

כך עובדים הש"ת בסדר 'עבודת התפילה' בכל רמ"ח איברים וס"ה גידים! בבחינת 'כל עצמותי תאמרנה!' (תהלים לה, ט). אין התפילה עבודה פשוטה כלל ועיקר, כאשר צריך להעמיד את עצמו לפני המלך מלכו של עולם, בכבודו ובעצמו, ויש להתייגע בכל לב ונפש בכונת התפילה. ובהזדמנות אחת שח הגה"צ רבי זונדל קרויזר זצוק"ל, בשם מן החזון איש, שיגיעת התפילה שלו היתה יותר מגיעת התורה! צא וראה עד היכן הדברים מגיעים, כי מי לנו גדול מגיעת התורה של החזון איש!!! - ואף על פי כן היתה יגיעת התפילה גדולה יותר!

שיום תפילה אינה נאבדת

מורגל היה בפומיה דהגאון רבי יעקב גלינסקי זצ"ל, ששאל את מן החזון איש' זצ"ל, כיצד מוסבר דבר זה אשר נמצא לפעמים, יהודי השקוע כל ימיו בגשמיות ותאוות עולם הזה, ואינו הולך בדרך התורה ושמירת המצוות, והנה לפתע פתאום מתעורר לבו לעשות רצון הבורא, ולעזוב את הדרך שהורגל בו מנעורים, ולקבל על עצמו עול מלכות שמים.

השיב לו החזון איש: דע רבי יעקב! הרי זה ודאי שבוודי הראשון כאשר ירד האדם מדרך ה', הוריו של אותו יהודי יסור מהדרך, בכו וזעקו בתפילה מקירות לבם, שישבו בנם בתשובה שלמה. ואף אשר בשעת מעשה נראה היה שלא התקבלה תפילתם, אבל האמת הוא שאין תפילה ההולכת לריק, וכל תפילה חזקה שיהודי מוציא מפיו נשמרת בשמים, ולפעמים פועל זאת אצל הדורות שאחריהם, שפתאום אחד הנכדים מתעורר לבו לשוב בתשובה שלימה, מבלי שנראית כלל הסיבה שעוררה אותו כלל כך, והרי הוא כאילו משכוהו בכח מן השמים שישבו בתשובה שלימה.

למדים אנו ממעשה זה, שעלינו להעריך מאד כל תפילה שאנו מוציאים מפיו ולא להרהר חלילה שאין ערך ותכלית לתפילתנו, ואף אם אין אנו רואים תכלית, מכל מקום אין אנו יודעים מה יעשו עם תפילתנו בשמים, וכמה דברים וצרות מנעונו בכח תפילתנו.

ברית מילה

המפורשים נעמדו בלשון 'בן שמנת ימים', מדוע לא נאמר 'ביום השמיני', כלשון האמור במצוה זו בריש פרשת תזריע (ויקרא י"ב, א) "וביום השמיני ימול בשר ערלתו".

ברם פירש בספ"ק תולדות אדם (פרשת וירא), בפסוק (מאשיח כא, ז) "וימול אברהם את יצחק בנו בן שמנת ימים וגו'". ח"ל"ק: "אאדומ"ר זצלה"ה [מהרש"ל מלעטשאן] ז"ע אמר, מה הלשון 'שמנת ימים', הו' ליה למימר [א] שמונה ימים [פי' רש"י שמו"י כב, י"ט, ויקרא כ"ח].

"אך נראה הענין הוא, שאברהם אבינו עליו השלום היה משתוקק למצוה זו כל שמנת ימים, מתי ביא לידו ואקיימנה, שהיה מצפה ומחכה כל השמנת ימים ולילול לקיים המצוה הזאת. כמו ששמעתי בשם כבוד הרב הגאון הקדוש אלקי מבראדיטשוב זצלה"ה ז"ע, בעת שהיה מגיע למצות לולב ואתרוג, היה נעור כל הלילה, ושאג כארי ורקד שמוח: מי יתן ויגיע הזמן שאטול הלולב והאתרוג לידו, ולברך עליהם".

"כך אברהם אבינו עליו השלום היה מתלהב וחושק למול את בנו יחידו, שהוא היה הראשון נמול לשמונה ימים. לזאת כתיב 'שמנת ימים', שהיה מצפה למצוה זו כל שמנת הימים, מיום הראשון עד יום השמיני, משום הכי היה נחשב כל יום מהשמונה ימים כאילו היה מקיים בו מצות מילה" עכ"ל"ק. וכן כתב בספר הקדוש באר מים חיים, עיני שם.

וסמוכין לדבר אמת, יש להביא מדברי תוס' רי"ד המפורסמים בפ"ק דקידושין (סו), בישוב קושיית התוס' למה לי קרא למעוטי שאין האשה חייבת למול את בנה, תיפוק ליה מצד שהוא מצות עשה שהזמן גרמא שהיא ביום השמיני.

אך תירץ התוס' רי"ד, דהני מילי מצוה דתליא בגופה שאינה אלא לזמן ידוע ולא בכל זמן. אבל מצוה זו הו' עקבות בה אמור רק לכן הנימול, אבל האב לא ציווה הבורא במילה עצמה, כי אם להתעסק במילת בנו ולהכניע, והעסק ההוא אין לו זמן, שבין ביום ובין בלילה יטרח ויכין צרכי מילת בנו עכ"ל.

הרי להדיא שמצוותו של אב היא בכל 'שמנת ימים', להכין ולהתכונן היטב למול את בנו בהתלהבות אש קודש, כראוי וכיאות למצוה עילאה ונפלאה זו.

-> <-

אחד מגדולי הרבנים נקרא לשאת את דברו בכינוס גדול של רופאים ופרופסורים, שנערך ברוב פאר והדר באחד האתרים היקרתיים, אשר הוקם במיוחד עבור כינוסים מעין אלו.

הרב הצדיק דן נשא שם דרשה חוצבת להבות בשבח מידת אמות הרופא, שעל אף שנתנה רשות בידו לרפאות, צריך לדעת ולהכיר נאמנה שאינו אלא 'שליח', ורק השליח בעצמו רופא כל בשר ומפליא לעשות, ומבלעדי עזרתו וסיועו של מלך רופא נאמן ורחמן לא יעלה בידו מאומה.

כאשר מפורשת אמונה יסודית זו בתפילת הרופא: "כי בידך הכוח להחיות מתים, אף לרפאות לכל חולי ומכה ונגע, כי קל מלך רופא נאמן ורחמן אונה. כאשר אמרת (שמות טו, ט) 'כי אני ה' רופאך', וכתיב (דברים לב, ט) 'מחצתי ואני ארפא', 'מחץ ידיו תרפיה' (איוב י"ח), כי אין רפואה כרפואתך. ואני עבדך סמכתי על אמרי קדשך לעשות שליחותך, שנתת רשות לרופא לרפאות כל חולי וכל מכה ונגע וכו'. ולא בידי ובחכמתי לידע ולעמוד על עיקר תכונת הרפואה, כי אתה היתן בליבי ובשכלי להבין ולהשכיל הרפואה על אמתתך" ע"כ.

דרשתו של הרב הצדיק שנאמרה בעת ותעצומות מעמקי לבבו, כדרכו בקדוש בדרשותיו הסוחפות, התורה רוסה שחוק בלבות הרופאים, ויצאו משם מחוזקים מאוד באמתתם.

והנה בצאת הרב מן המתחם הענק, ראה בדרכו אל הרכב את אחד הרופאים שהמתין לו כשכולו נרגש ונרעש, הוא ניגש בהתרגשות גדולה אל הצדיק נישק את ידיו, והודה לו מאוד על החיוק העצום שנתן באמונת אלקי עולם.

ובתוך דבריו סיפר, שהיום הוא יום גדול מאוד עבורו, שזכה להכניס בברית את בנו יחידו, שנולד להם כחמש עשרה שנים לאחר הנישואין! ועתה בעקבות הגאון החוצב שנשא הרב באמונה השלמה, התחזק וצלו מאוד 'טיב מעשה' קטן שהתרחש עמו לפני כשנה.

וכה דבר אותו מעשה, זוג הרופאים הללו נישאו בשעה טובה ומוצלחת ולמלך טוב, אך בן שנה הם לא זכו. והשתוקק מאוד לחבוק ילד משלהם, ניסו שנים רבות את כל סוגי הרפואות והטיפולים השונים, אך

מאום לא הועיל להם, והם נשארו עקרים שנים רבות. בשלב מסוים החליטו לאמץ לעצמם ילד ולגדלו, שמלבד מה שיזכו להכניס ילד לביתם שיביא שמחה בלבם, הרי ידוע גם שיש בכך 'סגולה' לזכות בילד משלהם. הגישו אפוא בני הזוג בקשה לאימוץ, המתונו ונידור רבות, עד שנמצא עבורם תינוק מתאים, חכם ויפה רואי, שמחמת תימותו נמסר לאימוץ, והם גדלוהו ברוב מסירות ואהבה גדולה, בלא שיידע כלל שאין אלו הוריו הביולוגיים.

לאחר כמה שנים גדל הנער וייגמל, וערכה לו בתלמוד תורה 'מסיבת סידור' מפוארת כנהוג בהרבה מקומות, שבמולכה קיבל לידיו 'סידור תפילה' חדש ומרהיב, באותיות נאות מאירות עיניים. הילד התמים והישר אהב את סידורו עד מאוד, והרבה להתפלל מתוכו בכל עת מצוא, הוא אף נעמד לו רבות בפנית הבית על יד 'טנדור' עם הסידור הפתוח, כדוגמת ה'חזן' שבבית הכנסת... והתפלל מתוך

ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר לדורותיכם

פ"ב

הסידור בקול רם ובנעימות מיוחדת. כך גדל לו אותו נער בטוב ובנעימים, מבלי לדעת מאומה על כך שהוא 'מאומץ', ונהנה מכל הטוב שהרעיפו עליו הוריו מאמציו המסורים.

לימים נעשה לילד קצת 'משעמם' בבית, בהיותו בן יחיד, והחל להזמין לביתו הרבה מחבריו ונהנה בחברתם. ברוב אהבתו לתפילה היה משחק עם חבריו במשחק 'בית כנסת'. הם היו מעמידים שולחנות וספסלים, בימה וארון קודש, וכמובן עמד תפילה לחזן... אחד מן הילדים שימש בתור 'גבאי', והשני כבעל קודא... ואילו הנער דן תמיד אהב להיות החזן, בעל התפילה! הוא ניגש אל העמוד המואלטר בלהב אש, ופצח בתפילתו בקול רם, ופשוט אהב להתפלל!

יום אחד פנה הילד לאביו מגדלו, ואמר, מדוע צריכים אנחנו תמיד להזמין חברים מבתיים אחרים, למה שלא יהיו לנו אחים משלנו? ברצוני שיהיה לי אח קטן, כמו שיש להרבה מחבריי!

ענה לו האב המסור בתמימות, הרי ידוע אתה היטב מי נותן ילדים... הלא מפתח הלידה מסור רק בידו של השם יתברך בלבד! יש לך 'סידור תפילה' נאה ומוהדר, אהב אתה להתפלל, גש נא אל סידורך והתפלל לפני הקב"ה שיעניק לך בן נוסף.

הנער קיבל את הדברים ברצונות גמורה, הוא החל שופך את לבו לפני הש"י בתפילתו התפילה שלו, וביקש ממעמקי לב לזכות לאח קטן...

ויהי לתקופת השנה, והנה התחולל הנס והפלא הגדול, וכנגד כל תחזיות הרופאים שלא העניקו להם שום תקוה, נולד להם בן בריא ושלם למזל טוב, ולשמחתו של הנער לא היה קץ! הוא שמח ורקד על ששמע ה' הטוב את תפילתו, ועשה את בקשתו, ומעתה יש לו גם בן 'אח' קטן משלו... אשר בזה היום ממש זכו להכניסו בבריתו של אברהם אבינו! מתחילה, סיפר האב הנרגש, הסתפקתי מעט בתמימות אמותו השלמה של הילד שתפילתו שלו היא שהביאה את הילד... אך עתה לאחר הגאון הנפלא שנשא כאן הרב בכוחה של תפילה, אין שום ספק שיש בכוח התפילות לבטל גזירות קשות, לשדד מערכות הטבע, ולפעול גדולות ונצורות!

[מתוך סיחה לנבחה של 'ברית מילה']

-> <-

סיפר כ"ק האדמו"ר ממשכנות הרועים, פה עיה"ק תובב"א. להרה"ק המפור' רבי משה מסלאוויטא זצוק"ל, בנו של הרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצוק"ל, נולד בן בחודש כסליו.

הברית מילה נערכה בעירו סלאוויטא, והוא מיהר לשגר 'רץ' אל אביו הקדוש בקוריץ עם הבשורה הטובה, וביקש גם לשאול איזה שם יתן לרץ הנולד בברית מילה.

משום מה התמהמה השליח בחזרתו, יום הברית כבר הגיע ועדיין אין האב יודע כיצד יקרא לבנו התינוק, הוא המתין בקוצר רוח מספר שעות לחזרתו של השליח, כדי שייספיק לערוך את הברית בעיתו ובזמנו. אך לאחר שעבר כבר חצות היום ולא היה שום אות וסימן מן השליח החליט שלא להתמתן עוד ולגשת לעריכת הברית בלעדיו.

והנה ברגע האחרון בטרם יצא אל הברית, והנה כרכרה מהירה נעצרת בפתאומיות בשערי בית הכנסת הגדול של סלאוויטא, ומתוכה נראה יורד בהדרו אחד מגדולי צדיקי הדור, שהופיע עתה בלא שום הודעה מוקדמת, ה"ה הרה"ק הרבי ר' זושא זצוקלה"ה, אשר תיכף שם פעמיו אל תוככי בית המדרש הגדול.

הרבי הקדוש נכנס אל בית המדרש בדיוק בעת שהגבאי הראשי הכריז בקול גדול 'קוואטערו!', ורבה של העיר הרה"ק רבי משה אבי הבן בעל השמחה בדיוק יצא מחדרו כדי להשתתף בשמחה. וכראותו בפתח בית הכנסת את הרבי ר' זושא נכנס, חרד מהרה לקראתו, וקיבל את פניו בכבוד ובאהבה גדולה.

טיב ההשגחה

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לערכת ע"י הקוראים

יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ

סדר יומי נפתח בשיעור מוקדם על הבוקר, תפילה, בוקר טוב ופת שחרית בבית ומשם לעבודה. בלילה עוזר בבית עם הילדים חוטף עוד שיעור ונופל שדוד. מתוקה שנת העובד ושוב קם מוקדם וחוזר חלילה.

למרות היותי חרוץ ומסור התחילו לשחק איתי במקום העבודה בעקבות הקורונה על המשכורת וזה למרות שאני נותן את אותם שעות עבודה ארוכות במסירות.

למחרת פגשתי את רבי ומורי, אחד הצדיקים הגדולים שבדור, בברית ועדכנתי אותו בנעשה ובהורדת השכר. על אתר אמר לי לעזוב את מקום העבודה וה' יעזור לי במקום אחר מקום שאוכל ללמוד יותר במשך היום.

יצאתי מהברית בהיסוס. רוב הפעמים לא נתן לי הרב לעזוב מקומות עבודה והנה כאשר כבר אישר לי פחותי המלא נודע...

הלכתי משם לבית הכנסת ללמוד תורה. למחרת פגשתי חבר טוב ששאל אותי אם אני מחפש עבודה, השבתי בחיוב וסיפרתי לו מה שהיה ומה הרבי'ה הורה לי לעשות.

הוא שאל כמה הרווחתי עד כה ודאג לתת לי את אותו משכורת בדיוק שייספיק לכלכלת ביתי והוסיף שבכל זמן פנוי הוא יסמח שאלמד תורה מה שיביא לי גם ברכה בעסק...

הוא התנה את הכל באישור וברכות של הרבי'ה. באותו הזמן לא היתה אפשרות להיכנס לרבי'ה. היה זה בזמן שאין קבלת קהל ואין דרך לתפוס אותו כלל ועיקר.

נפלאים דרכי ה', הגבאי המסור התקשר אלי אם אני יכול לשלוח לו דבר מה עבור הרב, כמובן שהסכמתי אבל הוספתי לו שבמקום להביא אליו והוא יביא לרב אקפיץ את זה ישיר לרב...

הוא שמח ואני שמחתי פי כמה וכמה, נכנסתי אל הקודש פנימה בעת רצון והרב נתן את ברכתו בשמחה ובטוב לבב...

אני היום זוכה ללמוד כמה וכמה שעות במשך היום חוץ מקביעת העיתים שלי הקבועים ואין מאושר ממני באדם שזוכה לעסוק בתורה עם דרך ארץ בהודיה להעלות כל רגע ורגע...

בעל המעשה: כ.נ.

הפענוץ לזכות את הרבנים בסיפור של השגחה פרטית פוזנן לשלוח אל ר' שפחה סטואלס

פקס: 15326517922

או ל: o.y.wines@gmail.com

בישראל, נהג כמנהג הרבה צדיקים שנתנו בעצמם את שם ה' הנימול, ותיכף זעק בקול גדול ובהתלהבות עצומה: "ויקרא שמו בישראל דוב בער!"

כולם הבינו היטב את טיבו המיוחד של שם נעלה ונשגב זה, ופשוט התרגשו הגדולה של הצדיק בקריאת שם זה. שכן הוא נקרא על שמו של המגיד הגדול הרה"ק רבי דוב בער ממעזריטש זצוקללה"ה ז"ע, רבו של הרבי ר' זושא, שנסתלק לגני מרומים אך שנים אחדות לפני כן, ויומא דהילולא זיליה חל בימים הללו של חודש כסלו (ט"ו בחשו).

השמה היתה גדולה, ועם סיום מעמד הברית נגישו שני הצדיקים לעריכת השולחן הסטור לרגל סעודת הברית מילה. ציבור גדול מאוד השתתף באותו טיש, והסעודה התנהלה בנהירו עלאה ובחזוונת דאורייתא בראשות שני מלאכי עליון הללו מצדיקי הדור. והנה באמצע הסעודה שכבר נערכה בשעות המאוחרות של אחר הצהריים, הגיע לפתע במרוצה גדולה השליח מן העיר קוריץ, וכשכולו נוטף זיעה אץ רץ ותיכף אל הרבי ר' משה כדי להודיע את תשובת אביו הרבי ר' פנחס ז"ע, שציווה לקרוא את שמו של ה' הנימול: "דוב בער!" על שמו של המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע. - הציבור כולו נדהם לנוכח רוח הקודש שפייעמה כאן לנגד עיניהם, כאשר שני הנביאים מתנבאים בסגנון אחד.

כראות הרבי ר' זושא את התפעלותם של הנוכחים מרוח קדשו, שידע לכוון לדעת קדשו של הסבא רבי פנחס, פתח ואמר: הרי בשביל דבר כזה אין צריך לרוח הקודש כלל! שכן תדעו נאמנה שבכל חודש כסלו רועשת כל הפמליא של מעלה מן הארציטי של המגיד הגדול, ועבודת קדשו המופלאה זורחת בכל הרקיעים בחודש זה שבעתיים, ולפיכך פשוט וברור שבזה החודש יש לתת את שמו הקדוש, והיה לפלא.

[כללי'ת קובץ 4938]

באחד מהיכלי הכוללים שבארץ הקודש, למדו שני אברכים תלמידי חכמים מופלגים בחבורתם בהתמדה גדולה רבות בשנים, הם התקשרו מאוד במשך השנים ונעשו חברים קרובים וידידים נאמנים.

האחד מן השניים היה חשוך בנים ל"ע מזה שנים רבות, והיה משתדל להשלים זאת באופנים אחרים המזכירים בספרי הקודש, אם בכתיבת והדפסת ספרים רבים של חידושי תורה, וכן בעריכת 'סיום מסכתא' כפעם בפעם, וכיצא בזה.

היום הקשה והכואב ביותר של החבורת העקר היה חג הפורים, יום שמחתם של ילדי ישראל. כשעמד עם אשתו בחלון והביטו בהשתאות בילדים הרבים המפוזים ומתרוצצים בתחפושות הנהדרות, ומזכירים ברחוב בשמחת הפורים, יצא ליבם ברוב צער, ועיניהם זלגו דמעות רבות בתפילות נוראות לקל חי.

באחד השנים לקראת חג הפורים הציע החבר הקרוב לחברו הכאוב, שאולי כדאי להם לטוס לחוץ לארץ לימי הפורים ולנפוש עם זוגתו במלון נעים, וכך ימנע מהם הכאב הגדול שבהמולת חג הפורים הרועע כאן עם כל הילדים.

וכסף מלן? - שאל האברך. את זאת תשאיר עבורי! - ענה החבר המסור בנחרצות. ההצעה הנדיבה מצאה חן בעיני בני הזוג העקרים, והוחל בבירורים ובדיקות מקיפות אחר בית מלון כשר ומהודד בחוץ לארץ. ואכן נמצא בעיר לונדון הברירה בית הארחה מפואר, השייך למשפחה חרדית מקומית, בני תורה יראים ושלמים המקפידים על קלה כבחמורה.

טי"ו ט"ו ז"ל!
 כציה תעזום
 תרעה להתעורר ולקבל כלים
 לעשות רצון הבורא?

טיב התחזקות

תורה / שמחה / כיבוד אב / חסד / עינים / שלום
 עבודת השי"ת ב' כרכים / מקומות הקדושים ב' כרכים
 ה"ש הכלל והודאה ה"ש

את המגיד
 רבי נפילאל הכהן רבינובין
 סלטיא

ניתן להשיג בתנויות ספרים הפובליקציות
 הפצה ראשית פרסום הספרים בישראלית הרב יצחק פרידמן 03-6194114

אך האברך החכם הפטי"ר באומרו, שמי שלא עבר זאת בעצמו, לא יוכל להבין זאת לעולם!
 בהגיע בעל המלון לביתו, בעת ארוחת הבוקר שח לזוגתו בעלת המלון אודות זוג האורחים חשוכי הבנים שהגיעו למלון רק כדי לברוח מן השמחה הגדולה שבהמולת הפורים שבארץ הקודש... הוא הוסיף וסיפר גם על תוכן שיחתו עם האברך, ועל מה שנוף בו על כך שמרבים להצטער בדבר שבין כך אין בו עוד שום תקווה... אך האשה הצדקנית לא הסכימה עם דבריו, היא נדרכה ושאלה את בעלה בכאב, מדוע ככה ייאשת אותו? והרי אין ייאוש אצל יהודים! בפרט לא ביום הפורים הקדוש, עליך היה לחזק ולעודד אותו, ולא להכניס בו אכזבה וייאוש, במילים כואבות כאלו שלעולם לא יהיו להם ילדים ח"ו.

אבל האיש התעקש, הרי זהו המצב לאשורו! יותר טוב להם להשלים אם המצב, ולצאת כבר מן התקווה האין סופית הזו. הוא הוסיף ואמר לאשתו בביטחון מלא: באם לזוג הזה יהיו ילדים, הרי אני מבטיח לתת לך את כל אשר תבקשי!

לשמע דברי בעלה, נענתה האשה ואמרה: אם כן מבקשת אני שכאשר ייולד לזוג בן זכר בעז"ה, נסגור כאן את כל הבינונס שלנו באנגליה, ונעלה ברננה לארץ ישראל, שם תשב ותעסוק בתורה בשמחה תמיד, הלא כבר צברנו די והותר גם לפנסנתם של חמש ועשר דורות!!!

האיש הסכים עם דברי אשתו, ותיכף נשכח הדבר מלבבו. אולם, אם שכח הבעל מן הענין, הרי שהאשה לא נתנה מנוח לנפשה, צערם של אותם בני זוג נגע לליבה מאוד. ולפיכך במשך כל חג הפורים של אותה שנה ישבה רכונה על ספר התהלים הקדוש, והרבחה בתפילה בדמעות והפצירה עבור אותם בני זוג חשוכי מרפא, שיזכו לפקדון בן זכר משלהם.

יהי לתקופת הימים, לקראת הפורים של השנה הבאה מקבל בעל המלון טלפון מאותו אברך שבארץ ישראל, הפעם הוא נשמע בשמחה גדולה ובפיו בשורה טובה ומשמחת, השנה, אמו, אין אנו באים אל המלון! ברוך ה' זכינו לנס גדול מן השמים, וכנגד כל התחזיות של הפרופסורים הגדולים זכינו שנולד לנו בן זכר בסייעתא דשמיא, והברית מילה תתקיים בעזרת ה' בחג הפורים הבעל"ט, לא יאומן כי יסופר!

השמחה היתה עצומה, סעודת המילה נערכה עבור כל חברי הכולל ביחד עם בני המשפחה באולם גדול, בשילוב סעודת משתה חג הפורים, היין נשפך שם לרוב והשמחה הרקיעה עד לב השמים! לאחר החג, זרשה בעלת המלון בלונדון מבעלה לקיים את הבטחתו מאשתקד, ולעלות לארץ הקודש. האיש לא היה מוכן לכך כלל וכלל, והוא שלח את שאלתו בפני מו"ן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליטי"א, והציע בתמורה להחזיק כולל אברכים שלם בארץ הקודש, שם ילמדו כל היום כולו אברכים חשוכים בני תורה.

אך תשובתו של רבי חיים הדהימה אותו ואת משפחתו, הלא תראה, ענה ר' חיים, שהקב"ה הפך כל סדרי בראשית, ואפילו העניק בן זכר לזוג שהיו עקרים בטבע, בתפילותיה הזכות של זוגתך, והכל כדי שאתה תזכה לישב במנוחה באוהלה של תורה ולעסוק בחזוונת דאורייתא, ואתה מנסה כאן להפוך את הקערה על פיה, ולהתחמק מן הכל בהחזקת תורה בלבד?...

האיש נענה אכן, הוא סגר את כל עסקיו שבמדינת הים, עלה לארץ הקודש ופתח כולל אברכים חשוכים בראשותו, והחל למסור בו שיעורים כסדרן, וישב בשבת תחכמוני בעסק דת תורתנו הקדושה, לאורך ימים ושנים טובות.

[מתוך שיחה בענין התמדה בתורה]

החבר קיים את הבטחתו והצליח לגייס את הסכום הגבוה הדרוש לכיסוי כל ההוצאות, הן של כרטיסי הטיסה, והן של השהייה בבית המלון. התוכנית יצאה אל הפועל, וימים מספר לפני פורים ססו בני הזוג לאנגליה, והגיעו בשלום אל אותו בית הארחה שקט ונעים, שבפאתי העיר לונדון על שפת הים.

בהגיע חג הפורים לא ניכרה שום התרגשות ושום המולה באותו בית הארחה נידח, ילדים לא התרוצצו במדרגות בתחפושותיהם... ובבית הכנסת הקטן שבקומה הראשונה של בית המלון התקיים מניין צומצם לתפילות היום וקריאת המגילה, אורחים מעטים מאוד שהו באותה עת של החג הגדול במלון, והכל התנהל בהשקט בניעימות בלא רעש ובלגן הרגיל בארץ הקודש...

אף על פי כן כשהביט בעל המלון בזווית עינו במשך התפילה אל האברך החשוב הארוח שהגיע מארץ ישראל, ראה שהוא בוכה בתפילותו בדמעות שליש. המחזה המרגש חזר על עצמו בתפילות ערבית שבליל חג הפורים, והן למחרת בתפילת שחרית.

לאחר תפילת שחרית כאשר התיישבו ל'סעימה' של בוקר חג הפורים, בכוס משקה קטנה עם מיני תרגימא משובחים, פתח בעל המלון בשיחה נעימה ולבבית, כראוי לשני יהודים טובים בחג הפורים. במהלך השיחה כאשר נפתח ליבם זה לזה, שח האברך לרעהו בעל המלון אודות צערם הגדול שמחה שלושים שנה [!]. לנישואיהם, שעדיין לא זכו לפני כן! הוא סיפר לו מעט אודות ההשתדלויות הרבות שניסו בכל דרך אפשרית להיפקד בבנים, ושזו הסיבה שהגיעו הנה לחג הפורים לפי שקשה להם לראות בשמחתם הגדולה של כל המשפחות ברובות הילדים שבעינם.

כששמע בעל המלון את דבריו, התפלא מאוד על שמרבים כל כך להצטער על כך. ואמר לאברך: למה לכם כל כך להצטער על כך? אם שלושים שנה לא נולדו לכם ילדים, הרי בין כך אין עוד שום סיכוי שיהיו לכם בנים משלכם! תפסיקו כבר לחשוב בענין זה, וכי חסרים דברים אחרים בחיים שניתן לעסוק בהם ולהיות מהם?

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליארציטי | דתורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ל) נא לשלוח לפייל הפצו"ב

	<p>צ'יינג' סל' 02-6516090</p>	<p>לעילוי נשמת מרת אילה אהובה בת ר' יוסף ראובן יוחנן הכהן ז"ל • נדבת בנה יקותיאל מנחם •</p>	<p>לע"נ רבי דוד צבי ב"ר יצחק ז"ל נתרם ע"י בנו מנחם מרדכי הי"ו</p>	<p>לע"נ הינדל בת ר' משה ירמיהו ע"ה</p>	<p>לע"נ ר' ישראל נתן נטע ב"ר דוד צבי המון ז"ל דוד ב"ר משה ז"ל</p>
<p>02-6257948 info@keshet-hareshet.co.il</p>	<p>גרפצ'יק סל: 02-5002321</p>	<p>לרפואת בועז בן מירה</p>	<p>לע"נ ר' דב ב"ר אברהם יעקב ז"ל נפטר ה' אלול</p>	<p>לע"נ שמחה בת רחל יחזקאל בן עמומה</p>	<p>לע"נ האשה בת מרים בת ר' דוד</p>

יור"ל ע"י קהילת שבתאי בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173